

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., MBA, advokátkou se sídlem Urxova 430/4, Praha 8, proti žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2022, čj. PPR-20959-6/ČJ-2022-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2024, čj. 16 Ad 6/2022-177,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Předmětem sporu je propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Nejvyšší správní soud se však zabýval pouze tvrzenou nezákonností postupu krajského soudu při provádění dokazování a námitkou nepřezkoumatelnosti, jelikož ostatní námitky stěžovatele jsou nepřipustné.

I. Vymezení věci

[2] Ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 11. 4. 2022, čj. CV-853/2022, propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním

poměru“), z důvodu, že porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Dle správních orgánů se žalobce dopustil jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a pojistného podvodu dle § 210 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Uvedeného jednání se měl žalobce dopustit tím, že aktivně činil kroky k tomu, aby S. K. vznikl nárok na pojistné plnění při poškození jejího vozidla. Zejména měl upravit zjištěný skutkový děj poruchy jejího vozidla a formulace v její výpovědi.

[3] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 25. 4. 2023, čj. 16 Ad 6/2022-79, jako nedůvodnou zamítl.

[4] Proti tomuto rozsudku brojil žalobce kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 8. 2024, čj. 8 As 90/2023-60, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že se krajský soud nezabýval znaleckým posudkem, jehož závěry žalobce posuzoval za klíčové pro posouzení, zda se dopustil vytýkaného jednání. Tím krajský soud zatížil řízení zásadní procesní vadou. Nejvyšší správní soud věc vrátil krajskému soudu se závazným právním názorem spočívajícím v tom, aby předně vyjasnil, zda žalobce znalecký posudek jako důkaz navrhuje. Pokud ano, pak jej měl buď provést k důkazu a v jeho světle nově posoudit žalobní body, popř. odůvodnit, proč jej k důkazu neprovedl. Nejvyšší správní soud se dále neztotožnil s námitkou, že krajský soud bagatelizoval nesprávný postup správních orgánů. Námitky uplatněné v replice ze dne 15. 11. 2022 a při jednání před krajským soudem ze dne 25. 4. 2023 posoudil, ve shodě s krajským soudem, jako opožděné. Kasační námitky spočívající v postupu žalovaného v rozporu s povinností rovného zacházení, porušení zásady legitimního očekávání (s ohledem na obdobné medializované případy) a povinnosti vyčkat na vyřešení tvrzené předběžné otázky posoudil jako nepřipustné. Žalobce je totiž včas neuplatnil v řízení u krajského soudu.

[5] Krajský soud v dalším řízení provedl znalecký posudek. Dospěl však k závěru, že na zjištěném skutkovém stavu nemůže nic změnit. Pro získání pojistného plnění bylo podstatné, aby událost nebyla řešena jako dopravní nehoda, tudíž aby k poškození vozidla nedošlo v provozu na pozemní komunikaci, a zároveň aby jako škůdkyně byla označena S. K. Dle krajského soudu to byl právě žalobce, který svými úkony vytvořil takový skutkový děj, který dostal těmito požadavkům. Žalobce v prvním úředním záznamu popsal místo, kde se vozidlo nacházelo, zaznamenal ohledání díry v komunikaci, na níž přítomné osoby poukazovaly, a zjištění, že s vozidlem podle S. K. po komunikaci manipulovala i další osoba, zřejmě cizí státní příslušnosti (později identifikován jako V. D., dále „cizinec“). Při dalším řešení události tyto významné okolnosti pro výplatu pojistného plnění zcela pominul. V souladu s obsahem domluvy mezi svými nadřízenými jel následně se S. K. a J. D. (bývalým spolupracovníkem žalobce) na místo mimo pozemní komunikaci (na ranč, z nějž S. K. v den ohlášení poškození vozidla odjela). Tam za účelem pořízení fotodokumentace opakovaně přesvědčoval S. K. o jiném než jí označovaném místě vzniku škody. To i přes nesouhlasné vyjádření P. K. (přítelkyně vlastníka ranče a oznamovatele poruchy vozidla na linku 112).

pokračování

O ranči, jako možném místě vzniku poškození vozidla, sepsal úřední záznam. Z něj vyplynulo, že místem události nebyla pozemní komunikace, na níž vyjeli hasiči a policisté, a kde se nacházelo vozidlo, ale ranč, z něhož S. K. odjela. Plochu ranče popsal takovým způsobem, aby se jevílo jako nanejvýš pravděpodobné, že k poškození vozidla muselo dojít právě na tomto místě. Žalobce sepsal také úřední záznam o podání vysvětlení S. K., ve kterém jí sdělené informace ohledně vzniku poškození vozidla jsou zcela odlišné od údajů, které poskytla v den rozhodné události. Dle krajského soudu byl tento úřední záznam zcela evidentně sepsán tak, aby vyhovoval požadavkům pro vznik nároku na pojistné plnění. Odpovídá také ujednáním mezi jeho nadřízenými a přítelem matky S. K. Žalobce také odpověděl na žádost pojišťovny tak, že poškození vozidla způsobila S. K. na terénní nerovnost při jízdě mimo pozemní komunikaci.

[6] Podle krajského soudu samotné místo vzniku poškození vozidla není rozhodné. Ostatně ani znalecký posudek místo vzniku poškození neobjasnil. Nevyplývá z něj ani to, že by ke vzniku škody mělo dojít v tak krátké vzdálenosti od tvrzeného místa nehody, tedy pouhých 200 metrů od ranče. Podle znalce totiž mohlo k zadření motoru dojít až desítky kilometrů od místa prvotního poškození vozidla. Žalobce dle krajského soudu svým tvrzením naznačuje, že může v rámci výkonu práce policisty manipulovat s vyslýchánými tak, aby to odpovídalo jeho představám o ději. Takový postup je však zcela nepřijatelný. Žalobce bez znalosti výsledků znaleckého zkoumání, bez vlastních odborných znalostí a bez viditelných známek poškození vozidla sám určil místo vzniku poškození tak, aby to vyhovovalo požadavkům nároku na pojistné plnění. Následně aktivně a dle svého uvážení činil úkony zcela v souladu s konstrukcí vytvořenou jeho nadřízenými. Krajský soud tak i po provedení znaleckého posudku dospěl ke zcela shodným závěrům, jako v prvním rozsudku ve věci, a proto žalobu opětovně zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. V ní předně uvedl, že stále trvá na tom, že správní orgány neměly dostatek relevantních a hodnověrných důkazů, kterými by skutkový stav zjistily bez důvodných pochybností, natož aby z něj vyplývala zavrženíhodnost jeho jednání. Výpověď S. K. před Generální inspekcí bezpečnostních sborů (dále „GIBS“) nemusí být dostatečně věrohodná, jelikož tato svědkyně je ve věci zainteresovaná. Krajský soud tuto okolnost nevzal v potaz a dostatečně se s ní nevypořádal. Stěžovatel vycházel z toho, že určení prvotního místa nehody bylo zjevně mylné. Proto se snažil určit správné místo, na kterém škoda vznikla. Nemohl se tak dopustit zavrženíhodného jednání, které by mělo znaky trestného činu a bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Krajský soud také při ústním jednání provedl důkaz z trestního řízení, konkrétně výpověď J. D. Postup krajského soudu byl však zcela svévolný, jelikož tento důkaz účastníci řízení nenavrhli.

[8] Ostatní důkazy, vyjma výpovědi S. K., jsou pouze nepřímé. Samy o sobě nemohou prokázat úmysl stěžovatele. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 3622/10, musí nepřímé důkazy, vedoucí k odsouzení obviněného, tvořit ucelený, spojitý a navzájem propojený řetězec, který vyloučí jakoukoliv pochybnost o vině obviněného. Byť se nejedná o trestní řízení, je nutné z těchto předpokladů vycházet, jelikož se v nyní posuzované věci hodnotí zavrženíhodnost jednání, které má znaky trestného činu a je

způsobílé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Není podstatné ani to, že se nejedná o správní trestání. V dané věci je rozhodné to, že jediný přímý důkaz je snadno zpochybnitelný a ostatní nepřímé důkazy nedosahují kvalit požadovaných Ústavním soudem. Proto nebyl skutkový stav zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány byly povinny si opatřit takové důkazy, které by přispěly k objasnění skutečného stavu věci, popř. vyčkat na vyřešení předběžné otázky o spáchání trestného činu. Povinnost objasnit skutkový stav tíží správní orgány. Ty však svým povinnostem nedostály a krajský soud jejich pochybení akceptoval. Proto došlo k porušení základních zásad dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[9] Stěžovatel dále tvrdí, že již od počátku byl přesvědčen o tom, že se o nehodu nejedná. Jeho závěr byl do určité míry správný, o čemž svědčí také znalecký posudek, dle kterého k prvotnímu poškození mohlo dojít až desítky kilometrů před zastavením vozidla. Z tohoto důvodu nekontaktoval cizince, který s vozidlem krátce manipuloval. Proto také jel se S. K. na místo mimo pozemní komunikaci, kde se snažil určit místo pravděpodobného vzniku škody na vozidle. Stěžovatel, na rozdíl od ostatních obviněných, nebyl přesvědčen o tom, že se o dopravní nehodu jednalo. Proto mu nelze klást k tíži to, že ostatní se snažili změnit zjištěný skutkový stav. Proto je také závěr krajského soudu, dle kterého jej nadřízený instruoval k učinění úkonů vedoucích ke změně skutkového stavu, zcela nepřiléhavý. Stěžovatel byl přesvědčen, že k poškození vozidla došlo mimo pozemní komunikaci. Proto nevnímal rozkaz nadřízeného za takový, jímž by došlo ke spáchání trestného činu. Pokud jeho nadřízený vědomě svým jednáním páchali trestný čin, nelze mu to klást k tíži. Stěžovatel na závěr doplnil, že krajský soud postupoval v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 4 Ads 119/2008-61, dle kterého je, mimo úmyslu a naplnění formálních znaků trestného činu, třeba také zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly jakékoliv důvodné pochybnosti. Proto měl být nanejvýš zproštěn služby, a to do doby, než o něm rozhodne trestní soud.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tvrzení stěžovatele jsou zcela obecná. Jádrem jeho argumentace je shodné jako v předchozích řízeních. Stěžovatel nerespektuje ani to, že část jeho argumentace již NSS v předchozím řízení shledal jako opožděnou či nedůvodnou. Stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně je výpověď S. K. zkreslená. Krajský soud navíc nevycházel toliko z této výpovědi. Odkaz stěžovatele na nález Ústavního soudu ohledně nepřímých důkazů je zcela irelevantní, jak mu již ve svých rozhodnutích vysvětlily správní orgány. Stěžovatel jejich argumentaci naprosto pomíjí. Námitku týkající se výsledku J. D. shledává nedůvodnou. Tento výsledek je součástí protokolu o hlavním líčení, který stěžovatel navrhl k provedení ve vyjádření ze dne 5. 9. 2024, byť se odkázal na výsledek znalce. Žalovaný však v reakci na důkazní návrhy stěžovatele ze dne 23. 9. 2024 poukázal právě na daný výsledek. Dále doplnil, že krajský soud nepostupoval při dokazování svévolně, naopak postupoval v souladu se zákonem a principem plné jurisdikce.

[11] Stěžovatelovo vysvětlení ohledně ohledání místa nehody považuje žalovaný za nelogické. Stěžovatel byl již několik let odpovědný za dokumentování míst dopravních nehod a jejich prošetřování. Není zřejmé, z čeho měl usoudit, že se S. K. dopustila zjevného omylu při prvotním určení místa poškození vozidla. Stěžovatel totiž u poškození vozidla nebyl přítomen. Dle znalce muselo být poškození vozidla značně hlučné. Proto lze jen stěží uvěřit tomu, že by si S. K. nepamatovala místo, na kterém k poškození došlo, a proto jí

pokračování

musel stěžovatel s identifikací tohoto místa pomáhat. Jediným logickým vysvětlením jednání stěžovatele proto je, že se snažil označit nesprávné místo vzniku škody. Argumentaci stěžovatele, dle které od počátku vycházel z předpokladu, že se o dopravní nehodu nejedná, považuje za účelovou. Ani to by jej totiž nezbavovalo povinnosti vyslechnout veškeré relevantní osoby. Je s podivem, že nevyslechl právě cizince. Stěžovatel nemohl předjímat obsah jeho vyjádření. Žalovaný také poukázal na časovou souslednost jednotlivých událostí, která dle něj nesvědčí ve prospěch tvrzení stěžovatele. Stěžovatelova námitka, dle které mu nelze klást k tíži to, že se ostatní obvinění, na rozdíl od něj, snažili pozměnit zjištěný skutkový stav, je dle žalovaného opožděná. V žalobě totiž tvrdil pouze to, že je mu kladen k tíži úmysl ostatních obviněných. Nově vznesená kasační námitka se však značně odlišuje od jeho žalobní námitky. Z důvodu procesní opatrnosti však poukázal na to, že stěžovatel nevyslechl ani další relevantní osoby, konkrétně P. K. a A. K. z ranče, kteří mohli identifikovat místo, kde S. K. parkovala. Ani znalec nebyl schopen identifikovat přesné místo, na kterém došlo k poškození vozidla. Proto tvrzení stěžovatele, dle kterého byl od počátku přesvědčen o tom, že se o dopravní nehodu nejednalo, není věrohodné. Navíc je jen stěží uvěřitelné, že stěžovatele neinstruovali jeho nadřízení, kteří se domluvili na tom, že je nutné dopravní událost vyřešit tak, jak ji v důsledku vyřešil právě on. Ohledně námitky plnění pokynů nadřízených žalovaný konstatoval, že tvrzení stěžovatele se v průběhu řízení značně mění. Jeho kasační námitka by proto mohla být nepřipustná. U zbývajících námitek odkázal na napadený rozsudek či své rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost není důvodná.

III.A Přípustnost kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti, jelikož se jedná v pořadí již o druhou kasační stížnost.

[14] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. *je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[15] Smyslem citovaného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a krajský soud se jím řídil (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). K výkladu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vyslovil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí*. Uvedl, že „ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...]

Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“

[16] První rozsudek krajského soudu zrušil NSS proto, že krajský soud zatížil řízení zásadní procesní vadou (nezabýval se znaleckým posudkem). Kasační stížnost je proto přípustná, neboť by jinak nebyl zajištěn věcný přezkum závěrů krajského soudu (rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2022, čj. 8 As 288/2019-103, bod 17).

[17] Stejný závěr však již neplatí, pokud stěžovatel argumentuje, že závěry krajského soudu jsou v rozporu s rozsudkem NSS ve věci sp. zn. 4 Ads 119/2008, dle kterého je jedním ze základních znaků zavrženíhodnosti jednání, vedle úmyslu a naplnění formálních znaků trestného činu, také absence jakýchkoliv důvodných pochybností. Shodnou námitku již uplatnil v první kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud již v bodě 45 zrušujícího rozsudku vysvětlil, že závěry rozsudku sp. zn. 4 Ads 119/2008 nejsou přenositelné na věc stěžovatele, neboť ten byl propuštěn z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, nikoliv podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném do 28. 2. 2006. Hypotéza obou ustanovení se liší. Proto nelze z daného rozsudku vycházet. Jelikož Nejvyšší správní soud již svůj právní názor vyslovil v prvním rozsudku, a stěžovatel nyní pouze opakuje svoji původní kasační námitku, je tato námitka nepřipustná (bod [15]).

[18] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přípustností jednotlivých kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Z textu daného ustanovení je také zřejmé, že brání i uplatnění jiných námitek než těch, které byly včas uplatněny v řízení před krajským soudem, pokud je stěžovatel nemohl uplatnit již v řízení před soudem prvního stupně (rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2008, čj. 1 Afs 102/2008-39).

[19] Stěžovatel namítá, že trvá na závěru, že správní orgány nezjistily skutkový stav tak, že o něm nemohou být jakékoliv pochybnosti. Své námitky staví na předpokladu, že jediný rozhodný důkaz je výpověď S. K., avšak ta může být ve věci zainteresovaná, a proto z tohoto důkazu nelze vycházet. Prakticky shodně stěžovatel argumentoval již v řízení před krajským soudem. Krajský soud shrnul veškeré relevantní důkazy (body 46 až 56 napadeného rozsudku). S argumentací stěžovatele se neztotožnil, jelikož jeho účast na vytýkaném jednání vyplývá z úředního záznamu ze dne 20. 5. 2021 a úředních záznamů ze dne 8. 6. 2021, které sám vyhotovil, a dále z listiny, kterou odpovídal na dotaz pojišťovny. Úřední záznam o podání vysvětlení S. K. pouze dokresluje skutkový děj a hodnota tohoto důkazu je pouze

pokračování

„přidaná“. Proto se dle krajského soudu stěžovatel mylí, pokud se domnívá, že jediným důkazem prokazujícím jeho účast na vytýkaném jednání je pouze vysvětlení S. K. (bod 63 napadeného rozsudku). Stěžovatel na tyto závěry krajského soudu nereaguje a pouze setrvává na tom, že jediný rozhodný důkaz je výpověď S. K. S touto námitkou se však krajský soud podrobně vypořádal. Jeho obsahově shodná kasační námitka proto nereaguje na závěry krajského soudu a je tudíž nepřipustná.

[20] Proti ostatním důkazům, vyjma vysvětlení S. K., stěžovatel brojí tím, že se jedná o nepřímé důkazy, a ty nemohou prokázat jeho úmysl. Své tvrzení zároveň v kasační stížnosti popřel odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 3622/10, ze kterého dovozuje, že nepřímé důkazy, které vedou k odsouzení obviněného, musí tvořit ucelený, spojitý a na sebe navzájem navazující řetězec důkazů, který ve svém důsledku vylučuje jakoukoliv pochybnost o vině obviněného a zcela jej usvědčují. Sám tak připouští, že i nepřímé důkazy mohou vést k odsouzení obviněného, tedy že jsou způsobilé prokázat také úmysl pachatele. Jednotlivé důkazy, vyjma vysvětlení S. K., stěžovatel nespornuje. Pouze zcela obecně tvrdí, že ani ve svém souhrnu nedosahují kvalit na ně kladených Ústavním soudem. Nevysvětluje však to, v čem konkrétně uvedená množina důkazů neprokazuje to, co je mu kladeno za vinu, resp. v čem jsou jednotlivé důkazy nesprávné či nevěrohodné. Krajský soud však jednoznačně popsal jednotlivé důkazy a dovedl z nich relevantní závěry. Proto jsou tyto námitky nepřipustné.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti vysvětluje své jednání tím, že již od začátku byl přesvědčen o tom, že se v dané věci o dopravní nehodu nejedná a proto jednal logicky. Krajskému soudu také vytýká to, že tuto okolnost nezohlednil, ačkoliv již v úředním záznamu ze dne 20. 5. 2021 uvedl, že se o dopravní nehodu nejednalo. Z tohoto předpokladu dále formuje jednotlivé dílčí námitky. Jeho argumentace ohledně tohoto jeho stěžejního východiska je však zcela obecná. Stěžovatel nevysvětlil především z jakých důvodů měl za to, že se o dopravní nehodu nejednalo a proč by tato okolnost měla být rozhodná. Krajský soud vycházel z toho, že stěžovatel zjevně ignoroval indicie, které svědčili o tom, že se o dopravní nehodu jednalo, a naopak činil aktivní kroky pro to, aby S. K. bylo vyplaceno pojistné plnění. Krajský soud stěžovateli kladl k tíži zcela konkrétní okolnosti, které jednoznačně svědčí o tom, že se vědomě podílel na vytýkaném protiprávním jednání. Ty spočívají zejména v tom, že nevyslechl osoby, které mohly být pro objasnění poškození vozidla klíčové (cizince a P. K.), manipuloval s výpovědí S. K., neodstranil zjevné nesrovnalosti v jejích výpovědích a dospěl právě k takovému závěru, na kterém se domluvili jeho nadřízení s přítelem matky S. K. Krajský soud z těchto indicií dospěl k závěru, že stěžovatel bez znalosti výsledků znaleckého zkoumání, bez odborných znalostí a bez viditelného poškození vozidla sám určil místo vzniku poškození vozidla tak, aby vyhovovalo požadavkům nároku na pojistné plnění a následně aktivně činil úkony zcela v souladu s konstrukcí vytvořenou jeho nadřízenými. Samotné místo vzniku poškození vozidla nepovažoval za rozhodné (bod 68 napadeného rozsudku). Proti takto konkrétním závěrům, které stěžovatel řádně nespornuje, nemůže obstát jeho obecné tvrzení, že mu již od počátku bylo zřejmé, že se o dopravní nehodu nejednalo, aniž by vysvětlil, z čeho tak usoudil a v jak je toto tvrzení způsobilé zpochybnit závěry krajského soudu či správních orgánů.

[22] Proto nemohou obstát ani jednotlivé dílčí námitky, které na tomto předpokladu staví. Předně tvrdí, že cizince, který krátce na pozemní komunikaci s dotčeným vozidlem manipuloval, nekontaktoval proto, že mu již od počátku bylo zřejmé, že se o dopravní nehodu nejednalo. Jeho dílčí námitka však nemůže obstát právě proto, že stěžovatel východisko své argumentace řádně nevysvětlil. Nadto NSS poznamenává, že v žalobě tvrdil, že vycházel z tvrzení cizince, dle kterého žádné poškození nezpůsobil. Vycházel tedy z toho, že cizince vyslechl. Proto si ve své argumentaci také zjevně protirečí.

[23] Na shodném předpokladu postavil také námitku, dle které byl přesvědčen o tom, že k poškození vozidla došlo mimo pozemní komunikaci, a proto rozkaz svého nadřízeného nevnímal jako plnění pokynu, kterým by měl spáchat trestný čin. Jelikož stěžovatel opětovně vychází z předpokladu, který řádně nezdůvodnil, nejedná se o přípustnou námitku.

[24] Dále tvrdí, že jeho předpoklad, že se o dopravní nehodu nejednalo, byl správný, jak vyplývá ze znaleckého posudku. Ani tuto dílčí námitku blíže nerozvedl. Krajský soud jednoznačně dospěl k závěru, že ani znalec nedokázal identifikovat, kde k poškození vozidla došlo. Dle znaleckého posudku totiž mohlo dojít k samotnému zadření motoru kilometry až desítky kilometrů od místa prvotního poškození vozidla. Ostatně krajský soud samotné místo vzniku poškození vozidla nepovažoval za rozhodné (bod 68 napadeného rozsudku). Ani tyto závěry stěžovatel konkrétně nespornuje. Pouze tvrdí, že znalecký posudek jeho tvrzení podporuje. Prostý nesouhlas se závěry krajského soudu však nelze považovat za přípustnou kasační námitku.

[25] Na základě totožného předpokladu v kasační stížnosti také vysvětluje svoji žalobní námitku, dle které mu správní orgány nesprávně přičítaly k tíži jednání ostatních obviněných. Tvrdí, že touto žalobní námitkou mířil na to, že pokud ostatní obvinění byli přesvědčeni o tom, že se o dopravní nehodu jednalo a za tímto účelem se snažili změnit skutkový stav, pak mu jejich úmysly nelze klást k tíži, jelikož on byl přesvědčen o tom, že se o dopravní nehodu nejednalo. Jelikož stěžovatel tuto námitku opětovně staví na východisku, které řádně nezdůvodnil, jedná se o nepřípustnou námitku. Nejvyšší správní soud se proto pro nadbytečnost ani nezabýval tvrzením žalovaného, dle kterého se jedná o námitku, kterou stěžovatel včas neuplatnil v řízení před krajským soudem.

[26] Stěžovatel také setrvává na tom, že jej správní orgány měly nanejvýš zprostit výkonu služby, a to do doby, než ve věci rozhodne trestní soud. S obsahově shodnou žalobní námitkou se však již vypořádal krajský soud v bodě 76. V něm konstatoval, že postupu správních orgánů nelze nic vytknout. Krajskému řediteli se sice nabízela možnost vyčkat na výsledek trestního stíhání a do té doby stěžovatele zprostit výkonu služby. Mohl však rovnou přistoupit k propuštění stěžovatele. Pro propuštění stěžovatele navíc existují silné důvody. Tím hlavním je především specifická povaha vytýkaného jednání, které se týká samotného jádra činnosti stěžovatele, jakožto inspektora na dopravním inspektorátu. Stěžovatel s uvedenou argumentací krajského soudu nikterak nepolemizuje. Pouze setrvává na tom, že jej správní orgány měly nanejvýš zprostit výkonu služby. Je proto zjevné, že dostatečně nereaguje na závěry krajského soudu. Proto je i tato námitka nepřípustná.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že tvrzení stěžovatelky, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací a krajský soud jejich postup nesprávně aproboval, nelze považovat za kasační námitku. Z těchto tvrzení totiž není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadený rozsudek za nezákonný nebo nicotný (rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003-40, č. 113/2004 Sb. NSS). Netvrdí, v čem konkrétně měly správní orgány pochybit, resp. které okolnosti dostatečně neproověřily a neprokázaly. I jeho navazující tvrzení, že krajský soud aprobační závěrů správních orgánů pochybil, je rovněž zcela obecné. Proto se nejedná o kasační námitky.

III.B. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[28] Stěžovatel dále namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[29] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána v případě takového rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je pak takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním. V neposlední řadě se může jednat o takové rozhodnutí, jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[30] Stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku shledává předně v tom, že se krajský soud nevypořádal s tím, že výpověď S. K. mohla být zkreslená, jelikož ta je ve věci zainteresovaná. Krajský soud však vycházel primárně z důkazů, které vyhotovil sám stěžovatel. Úřední záznam o podání vysvětlení S. K. před GIBS dle krajského soudu pouze dokresluje skutkový děj a hodnota tohoto důkazu je pouze „přidaná“ (k tomu blíže bod [19]). Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud uvedený důkaz nepovažoval za rozhodný a zároveň že se vypořádal s možnou zainteresovaností S. K. Z argumentace městského soudu je totiž zjevné, že měl za to, že vyjádření není v rozporu s ostatními důkazy, a naopak je vhodně doplňuje (stěžovatel ostatně ani v žalobě netvrdil konkrétní nesprávnosti v obsahu jejího vysvětlení). Proto krajský soud neshledal důvod z něj nevycházet. Krajský soud se tak zjevně vypořádal se stěžovatelem namítanou možnou nesprávností výpovědi S. K. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný z tohoto důvodu.

[31] Stěžovatel namítá také to, že se krajský soud měl zabývat podmínkami dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, které musí být splněny pro to, aby mohl být propuštěn. Dle stěžovatele se však krajský soud těmito otázkami nezabýval, a to zejména ohrožením dobré pověsti bezpečnostního sboru. Nejvyšší správní soud však z tohoto důvodu napadený rozsudek nepovažuje nepřezkoumatelný. Správní soudnictví je ovládáno

dispoziční zásadou. Je proto na stěžovateli, aby v žalobě vymezil žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a stanovil tak rámec přezkumu správního rozhodnutí soudem. Soud je obecně oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[32] Stěžovatel v žalobě výslovně sporoval toliko naplnění podmínky zavrženíhodnosti jeho jednání. Nesplnění ostatních podmínek dostatečně konkrétně nesporel, byť se jeho argumentace pochopitelně částečně některých podmínek dotýkala [např. jeho tvrzení, že při vyšetřování postupoval logicky, alespoň částečně souvisí prakticky se všemi podmínkami dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru].

[33] Krajský soud se ke splnění uvedených podmínek vyjádřil v bodě 77 napadeného rozsudku. Ztotožnil se se závěry správních orgánů, že veškeré podmínky byly kumulativně naplněny. Ohledně jediné podmínky, kterou stěžovatel v žalobě výslovně sporoval, tedy podmínky zavrženíhodnosti jednání, se krajský soud odkázal na závěry žalovaného, dle kterého se stěžovatel se svého jednání dopustil úmyslně, podílel se na něm s dalšími policisty a uvedl, že nešlo o náhlý exces, ale o delší časový úsek, v němž vytýkané jednání trvalo a v jehož průběhu měl dostatek času k promyšlení důsledků svého jednání. Krajský soud doplnil, že těmto závěrům žalovaného nelze nic vytknout a plně se s nimi ztotožňuje. Stěžovatel také namítal, že jeho jednání nebylo zavrženíhodné, jelikož se vytýkaného jednání nemohl dopustit úmyslně. I touto námitkou se krajský soud zabýval v bodech 71 a 72 napadeného rozsudku, byť primárně odkazem na napadené rozhodnutí. Jelikož se žalobní námitky stěžovatele v některých částech obsahově shodují s jeho odvolacími námitky, nelze krajskému soudu vytýkat to, že se ztotožnil se závěry žalovaného a opakovaně odkázal na napadené rozhodnutí. Z uvedeného shrnutí je zjevné, že se krajský soud podmínkami dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru zabýval. Jelikož však stěžovatel konkrétně sporel pouze naplnění jedné z uvedených podmínek, týkající se zavrženíhodnosti jeho jednání, krajský soud se fakticky zabýval v souladu s dispoziční zásadou pouze podmínkou zavrženíhodnosti, byť v úvodu obecně uvedl, že se ztotožňuje se správními orgány ohledně všech podmínek. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný.

III.C. Námitka svévolného provedení důkazu

[34] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud během ústního jednání provedl důkaz, který žádná ze stran nenavrhovala, konkrétně část protokolu z hlavního líčení v trestní věci (výpověď J. D.).

[35] Dle § 52 s. ř. s. odst. 1 platí, že *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.*

[36] Z výše citovaného § 52 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že soud ve správním soudnictví je oprávněn provést nejen důkazy navrhované stranami sporu, ale také ty, jejichž provedení tyto strany nenavrhovaly. Soud řízení proto obecně nemůže zatížit vadou pouze tím, že provede důkaz, který žádná ze stran nenavrhla. V nynější věci krajský soud provedl k důkazu listinu, kterou předložil sám stěžovatel jako přílohu k vyjádření ze dne 5. 9. 2024. Stěžovatel pouze obecně namítá, že krajský soud provedl důkaz, který žádná ze stran

pokračování

nenavrhl. To však samo o sobě, jak vyplývá z výslovného znění § 52 odst. 1 s. ř. s., vadu řízení nezpůsobuje. Proto je jeho námitka nedůvodná. Za těchto okolností by navíc bylo nadbytečné se zabývat tím, zda stěžovatel tento důkaz v řízení před krajským soudem navrhl k provedení.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[38] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2025

Petr Mikeš
předseda senátu